

al "caudillo"...

EL BE NEGRE

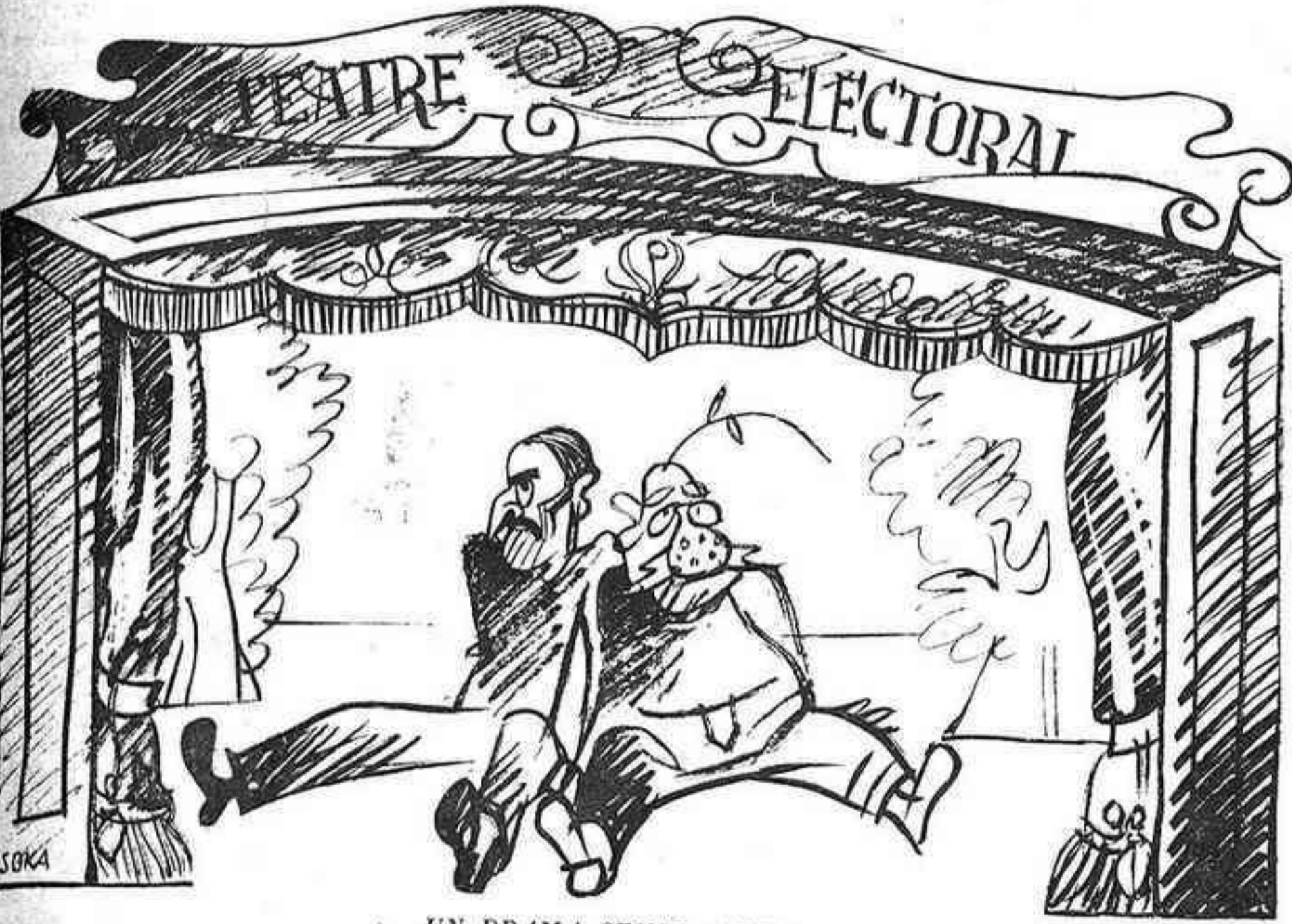
SETMANARI SATÍRIC.

...qui l'ammistiarà?

Any VI - Núm. 225

Barcelona, 26 de Febrer de 1936

Preu: 20 cèntims

UN DRAMA SENSE ACTES

En plena demagogia

Les Esquerres desbordades per les Dretes

per ANGEL FERRAN

Madrid, 19. — Tota la premsa de dreta està entusiasmada amb el Govern Azaña i ataca durament el senyor Gil Robles, que amb la seva incompreensible campanya volia dificultar el seu avençament. Això ha produït una certa inquietud en els centres de les esquerres, on es comença a discutir seriosament sobre qui és qui ha guanyat les eleccions. A l'hora que telegrafia, encara no s'han posat d'acord i ja comencen a sortir pels carrers manifestacions amb rètols que diuen: "Las derechas exigen una inmediata y amplia amnistia."

hlo que quiere ser libre, si no se lo dan, se lo toma." Después ha empezado a hablar diciendo que era catalanista y que queria la libertad de los pueblos hispanicos; que querian que el Gobierno sacase el dinero de donde estuviera y que era preciso, si queria el concurso de las derechas, un programa de realidades: distribución de las tierras entre los campesinos; aumento de jornales; reparto de los sin trabajo; fomento del lujo en las clases menesterosas una vez dejen de serlo; aplicación de las leyes catalanas al resto de España; igualdad eclesiástica ante los caprichos de la moda para proteger la industria textil catalana. Secularización de los hábitos eclesiásticos. Abolición del monopolio de la misa y olla por el clero... En fin, que este hombre está loco.

LES MANIFESTACIONS DEL CARRER I LES DEL SENYOR ANGEL HERRERA

Madrid, 20. — Des de primeres hores del matí, o sigui, a la una del migdia, que circulen per la capital manifestacions atapeïdes amb pancartes que diuen: "Las derechas quieren el Estado para Catalunya." "Viva Catalunya" e izquierdista, es el gran comprensivo de las derechas españolas. "Autonomia sin Orden público, es una tortilla sin huevos, dicen las derechas". "¿Son o no son gente catalana?" "Lo son y lo serán tanto si se quiere como si no se quiere". En veure aquest entusiasme, pensant que potser n'havíem fet un gra massa la nit anterior, hem anat a veure el senyor Angel Herrera. El senyor Herrera (don Angel), ens ha rebut en el seu confessional d'El Debate, per cert molt amablement.

LA JUSTIFICADA ALARMA DEL SR. LARGO CABALLERO

Madrid, 23. — Els reporters han visitat el senyor Largo Caballero per preguntar-li el seu parer sobre les declaracions fetes pel senyor Azaña referents a les manifestacions que a aquest havia fet el senyor Angel Herrera. El senyor Largo Caballero no les havia llegit encara i se les féu explicar. A mesura que els periodistas li ho anaven explicant, ell es posava les mans al cap. Quan varen acabar, se les va treure i va dir:

—Absurdo, horrible; esta gente quiere perdernos a todos. No ven con esta demagogia serán desbordadas por las extremas derechas y que por San Juan cada iglesia y cada convento será una falla que los fieles ofrecerán a los ateos. Siempre ha sido peligroso ofrecer el oro y el moro a las masas y más en esta ocasión, en que el oro es de Moscou.

—¿El moro?
—El moro, Giaffery.

AL CADCI

—Eren aquests, oi, els defensors de la civilització occidental?

A Sants i minyons no els cremis que no els dons

Per conducte que considerem fidedigne, però que no podem revelar perquè no sabem d'on ens ha vingut, podem afirmar que les versions que fins ara s'han donat de l'incendi de l'església de Sants són totes elles una pura fantasia. L'església, contra el que s'ha dit, fou incendiada pels incendiaris, o sigui, pels agents de Moscou i de les esquerres. Això ja ho sabia tothom; però s'ha volgut fer creure que les armes eren propietat del senyor rector i els que la defensaven havien estat cridats i armats per ell, i això és fals. Els que es trobaven dins l'església, com els que es trobaven fora, eren tots igualment incendiaris que s'havien posat d'acord per fer el seu ofici, i les armes eren d'ells, a menys que no fossin d'alguna imatge de sant soldat (Sant Martí, Sant Jordi, etc.), al qual les haguessin preses. Perquè com s'explica que de dins sabessin que els de fora hi anirien, si no estaven d'acord? I els de fora, per què duïen armes, si es pensaven que a dins no hi havia ningú?

EL CADCI I EL 6 D'OCTUBRE

per PEER GYNT

Sóc un dels milers de ciutadans que han volgut visitar el C. A. D. C. I., devatat per les forces que el varen ocupar després del 6 d'octubre. He anat a complir el meu deure de català patriota, a descobrirme davant dels llocs on caigueren Compte, Bardina i González-Alba. Amb els ulls ben oberts he anat passant per totes les dependències i reconcs del gloriós casal de la Rambla de Jaume Compte. He vist com el sol de diumenge entrava per l'esboranc de la façana i he vist caure, damunt les ruïnes i la brutícia, una pluja d'or. He vist com els ciutadans de Barcelona feien inventari de la invasió del C. A. D. C. I. amb un ordre, una dignitat i un silenci admirables.

Amb un silenci que ho deia tot. Cap insult, cap paraula gruixuda, ni un impropri, ni una exclamació... Res d'això no hauria estat digne del lloc sagrat i profanat on tres catalans deixaren la vida per Catalunya. La gent anava passant i anava veient. Cadascú per ell mateix. Ningú no cercava la conversa del veí. Ningú no demanava un esguard d'intel·ligència a l'altre. No feia falta. No calia dir-se res, ni amb la mirada. Tothom s'entenia dintre d'aquell silenci fet i pastat amb el dolor, la indignació i l'emoció continguda de tot un poble.

No és aquest el lloc de fer un reportatge. Però és el lloc de dir que ningú no deu donar-se per satisfet amb llegir els reportatges del pas dels barbers pel C. A. D. C. I. Es precis anar-hi. Anar-hi i feu que hi vagin els vostres amics. I feu que hi vagin, si podeu, els que han estat, en les lluites d'aquests darrers temps, els vostres adversaris! La visita al C. A. D. C. I. ha d'ésser molt més que un acte de protesta. Ha d'ésser molt més que una manifestació política. Hauria d'ésser un romiatge de tots els catalans davant la imatge de la Pàtria vençuda.

S'haurien d'organitzar visites col·lectives. Haurien de venir caranones de tots els pobles de Catalunya. Hi haurien d'ésser portats, sobre tot, els nois i noies de les escoles. Hi haurien d'anar també, corporativament, els professors i estudiants de l'Universitat Catalana que els barbers, creient arribada la seva hora—l'hora de les dretes espanyoles i del Front Català d'Ordre—

En compliment del programa de les Esquerres, segons les Dretes

"El Be Negre" encarregat del milió i mig d'afusellaments anunciat per "La Veu"

Anàvem a donar—era dividres a la nit—la darrera volta a l'interruptor d'una ampolla de xampany per celebrar l'amnistia, quan el timbre del telèfon, sonant com un timbre d'alarma, o sigui d'una manera alarmant, interrompé el que en direm el nostre generós gest. Agafàrem l'aparell i sentírem la veu del secretari de l'alcalde. —Sóc el secretari de l'alcalde. L'alcalde us crida amb urgència. Veniu.

execucions del programa de les Esquerres el trobareu a La Veu de Catalunya del 4 de febrer. —Així, allò era cert? —L'Evangeli, ai, El Capital. I prou. Teniu el poder executiu. Doncs, a executar, i de pressa. Per dimecres tot ha d'estar net. Ordres de Moscou. S'aixecà i aixecà un puny: —Camarada... Nosaltres, aixecant un altre puny, avançarem la mà per agafar la que ens allargava. De sobte, però, la retirà: —Perdó—digué—. La manca de costum...

Obri el calaix de la taula, en va treure una tercera mà amb un mànec i ens allargà aquesta per fer l'encaixada. Encaixàrem. Era una mà de ferro. —Aquesta mà?—preguntàrem inquietos. —Es la mà de Moscou. —I por? —L'or de Moscou ens el guarda el Sindicat de Banquers. I prou, ordres són ordres. A executar-les, ones, que aquest ganivet ja em fa boqueres. Silenci, discreció i revolució. (Continua a la pàg. 3, col. 6.)

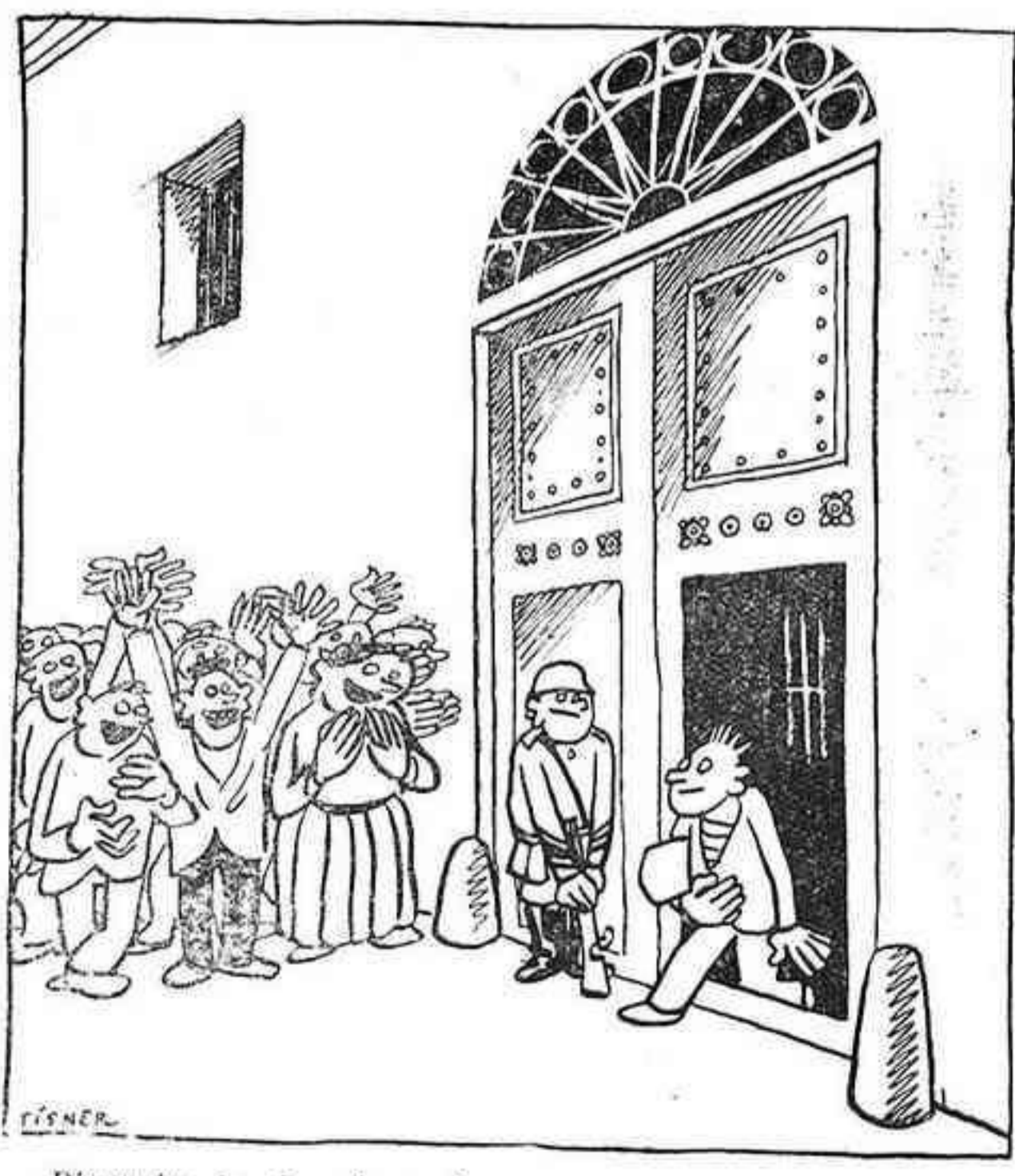

—Qui pogués fer un miracle!

EL PROGRAMA MINIM DE LES DRETES AL COSTAT DEL GOVERN

Madrid, 22. — El senyor Angel Herrera ha anat a visitar el senyor Azaña. Ni a l'entrada ni a la sortida no ha volgut fer declaracions, però ha dit que el President del Consell podria dir-ne alguna cosa. Els reporters, aleshores, han entrat i han trobat el senyor Azaña preocupadíssim. Quan ens ha vist s'ha posat les mans al cap i ens ha dit:

—Esto es la perdición de la República. Este hombre que acaba de salir, ha entrado diciendo: "Pue-

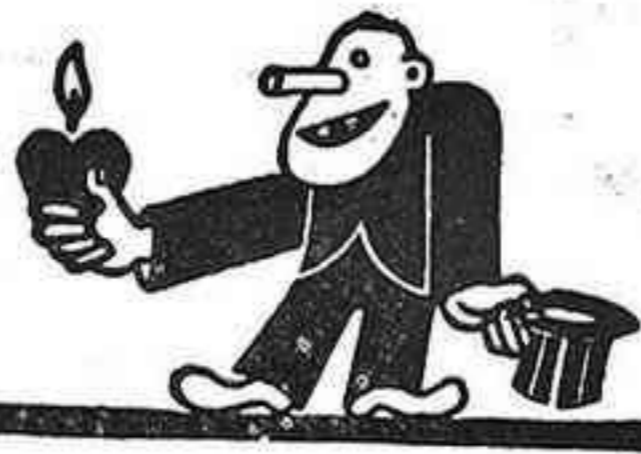

—Dispensin; jo sóc quinzenari.

Sembla que l'arribada dels Consellers estarà animadeta.

amb el cor a la mà

ALEMANYA-ESPANYA

El públic, amb aquella curiositat malsana que el caracteritza, va omplir diumenge l'Estadi amb l'esperança de presenciar la gran xiulada amb què havia d'ésser obsequiat l'equip alemany quan els seus jugadors fessin la salutació hitleriana.

Xiulada ha dit? Encara el públic no s'havia adonat que els futbolistes del III Reich sortien al camp, que aquests ja s'havien plantat a la tribuna i havien aixecat el braç.

Tot plegat, amb menys temps del que es triga a escriure-ho. Quan els espectadors s'hagueren refet de la sorpresa, el partit havia començat.

La salutació hitleriana havia estat passada de contraban.

Durant tota la setmana aquesta qüestió fou objecte de moltes negociacions i converses diplomàtiques. L'ambaixador d'Alemanya a Espanya va anunciar que si el salut hitleria era xiulada, ell es retiraria de l'estadi i que els jugadors alemanys s'impararien.

A darrera hora fou trobada una solució. No es tocarien els himnes del Reich i de la República i així s'evitaria que els futbolistes germànics haguessin d'estar amb el braç enlaire mentre durava l'execució de l'himne del seu país, amb la qual cosa és segur que es guanyaven la gran xiulada.

Així es feu. Es per això que Barcelona té, entre altres, la particularitat d'ésser l'única ciutat d'Europa que ha vist jugar-se un partit internacional sense la prèvia execució dels himnes nacionals.

El guardarem per l'hivern!

LA VEU DEL PASTOR

El diumenge de les eleccions en la parroquia de Sant Joan Baptista de Gràcia, repartien una Hoja dominical que, com article de fons, publicava una atenta circular del bisbe Manuel, en la qual aquest senyor cloïa la seva brillant campanya electoral.

No creíem complir con nuestro deber—escrivia el doctor Iruita—si en el día de hoy, amulos hijos, no os indicáramos la obligación estricta en que os hallais, de ejercitar vuestro derecho en la emisión del voto. La Iglesia está al margen y por encima de toda política de partido; pero tiene el deber ineludible de intervenir en aquellos problemas de alta política, en que se ventilan sacrosantos intereses, como los de la Religión, Familia, Enseñanza, Moralidad pública, Orden social, etc.

El bisbe Manolo acabava recomanant que no es podia votar altra candidatura que la que presentava entre els seus candidats el devotíssim Alexandre Lerroux.

La moralidad pública ho exigia. Déu l'ha ben castigat!

ROMANSO DEL NOU FILL PRÒDIG O L'ODISEA I FELIÇ RETORN DE DON LLUÍS, EL VIRTUÓS

El senyor Lluís Duran feia vida retirada. Les orgies d'aquest món, Déu del cel, l'esgarriaven! La virtut és el seu flac i al seu flac es consagrava. Per salvar el món del pecat un santuari fundava, Santuari de virtut, per les virtuts que estafava: Tres negresses rutilants que hi feien la vida blava i tres donzelles en flor, a flor de vida i de llavi.

El senyor Lluís Duran feia vida retirada...

Prò el diable temptador, sempre ull viu i lleuger d'ala, disfressat de Don Joan —el de les piquiponies— un dia me'l va a trobar dissimulant cua i banyes.

—Don Lluís del lliri blanc la virtut us és premiada: a vos que sou de cor net i tan graciós de paraula els déus us han escollit per salvador de la pàtria. Sereu el meu conseller i esdevindreu patriarca del teatre català i de les lletres nostrades. El vostre somri d'infant i el vostre bell sotabarba portaran la joia als cors només que de contemplar-los Don Lluís del lliri blanc, la pàtria esperis "aguarda" (1).

Don Lluís cau de genolls, que tant d'honor no esperava. —Si la pàtria ho exigeix, adéu negresses i blanques! Adéu, virtut! Adéu tot! Adéu—ai las!—santuari!

Don Lluís del lliri blanc, bé n'heu fet bona feïnada! Cada bugada un llençol, cada dia una bugada. De tants llençols que heu perdut no us pot parar lilit ni taula. (Primer perdieu llençols, després llençols i tovallles.) El teatre català no és català ni és teatre però, en canvi, los Jochs Florals cada dia més enlaire.

El poeta nacional ara es diu Girbal i Jaume, fareu la cala d'en Pol, premiareu la conllivància: l'Angulo i en Costa i Déu els premis de reportatge! Per fires i per mercats enanyen, al cor que aguenta, trenta bidells amb galons que fa setanta setmanes que no han menjat ni han begut perquè don Lluís no els paga.

Mes ai, que tot té una fi en aquest món miserabl: el setze és després del sis, i el setze tot s'acabava. A les dotze de la nit don Lluís fa l'equipatge: —Estic content d' pensar que deixo l'obra acabada. Ja no queda ni un llençol, ni un llençol ni unes tovallles. Adéu, don Lluís, el de la dolça mirada, el del lliri blanc i blau i del graciós sotabarba. Us tindrem sempre en anyor perquè com vos no n'hi ha d'altre; l'experiència que ens heu dat és de les que amb res no es paguen. Torneu al vostre recer, torneu a l'ara sagrada: Blanques—i negres també— us hi esperen desmaiades. Hi ha un llaguir d'esguards en flor per l'enyor d' contemplar-vos. Ai fill pròdig, don Lluís, ja us espera l'abraçada! Mataran el cabrit gros, per celebra l'arribada. Si un cabrit és poc, per vos, hi ha llocs on n'hi ha més de quatre.

El Fill pròdig ha tornat! Guarniu balcó i portada, que no enyor el món perdut, que no torri a "les andades". Prou cares paga tothom les seves calaverades!

(1) Sic. Parla en Pic

BENEFICENCIA ELECTORAL

Posat a treure vots d'allà on fos, el Front d'Ordre no reparà en sacrificis. Així és que dos pimpollos van tenir la pensada d'anar a cercar en automòbil uns vellets asilats que tenien el vot a l'altra banda de Barcelona.

Un cop els hagueren fet votar, els joves d'ordre consideraren que llur missió ja estava acabada i desaparegueren elegantment, deixant els vellets a l'estacada i sense dinar.

—Sortosament — deia un dels asilats—, no ens han enganyat de gaire. —Per què? —Perquè hem votat les esquerres.

QUESTIO DE VOTS

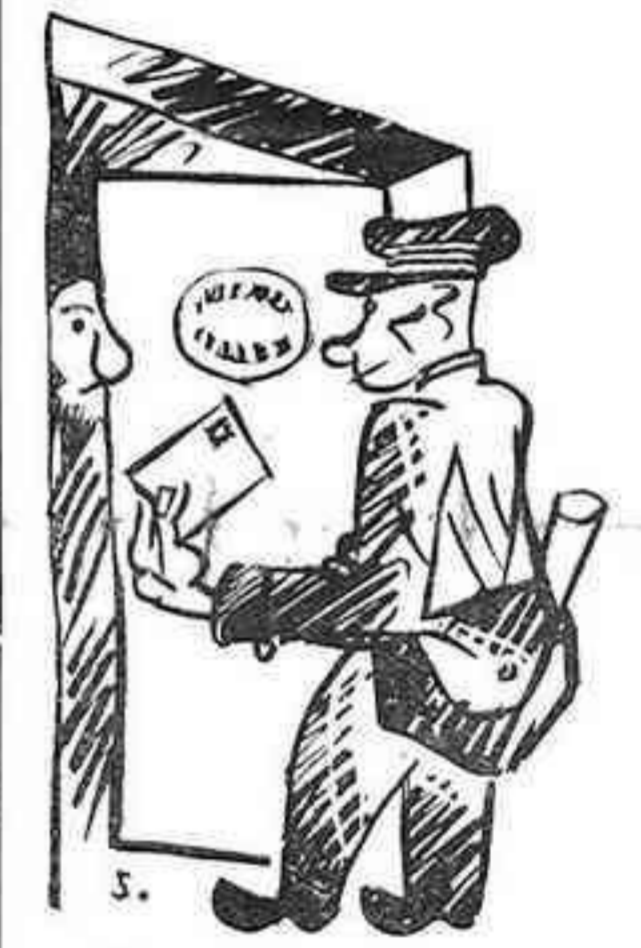
A Sarrià presidia una mesa un frare caputxí i s'hi presentaren a votar cinquanta monges de clausura del Monestir de Pedralbes, capitanejades pel Pare Negre, jesuïta.

El caputxí deixa votar la superiora, que extoneix la cédula. Les altres no en tenen.

—Ah—diu—, dones no poden votar. —Com és això; sembla mentida que un caputxí... —Jo no sóc ací caputxí; sóc president i heig de vetllar per la legalitat. Si els meus companys de mesa no ho volen, no podran votar.

—Com que no? Que us heu cregut? Heu de saber que els jesuïtes tenim tants vots com els caputxins!

La cosa s'anava posant malament; per no comprometre el president, els interventors de les esquerres li aconsellaren que deixés votar les monges.

—Don Alejandro Lerroux? —No hi és. —Ha sortit? —No, home, no; que no ha llegit els diaris?

LA FI DEL BISBE

Sonen mals vents per al bisbe Iruita. Hom creu, i no pas sense fonament, que no se li permetrà repetir l'èxit de les passades eleccions.

Com a agent electoral sembla que hi ha millor, i com a bisbe, també.

Felicitem el doctor Vidal i Barraquer.

LA VISTA ENGANYA

Dues germanes, velles i solteres, volien votar, però no tenien documents.

—Vestiu-vos de negre — els digueren—, poseu-vos mantellina, agafeu un posat devot i no tingueu por—els digué un apoderat. I així ho feren. Arriben a la mesa, diuen el nom amb la candidatura ben plegada a la mà closa, i esperen.

—La cédula? —No en tenim. —Ah! Dones, no poden votar—diu un interventor de les esquerres.

—Pobres dones— intervé un de les dretes—; i perquè no tenen cédula, no poden votar? Tanta gent hi ha que no la pot pagar! —Dones que votin, vaja! —diu el de les esquerres.

I les velles donen el vot. Era, naturalment, per a les esquerres.

PRESES DE POSSESSIO

El diumenge, 17, l'endemà de les eleccions, es veu que era dia de prendre possessió. Tothom en volia prendre i a la generalitat no havia prou gent per no donar-ne. Un dels primers fou el senyor Trabat Josep..., el qual, creient que ningú no se n'havia recordat, hi anà amb el seu secretari. Fou

dels primers que va poder saludar el senyor Moles.

Un altre grup hi acudí, ja constituït en Comitè de Salut Pública, aquest decidit a tot. El primer que va veure fou en Rubí.

—Ei, Rubí. Ací hi esteu de massa. Apa, fora, i que no us hi veiem més.

El segon fou en Conill. A en Conill li varen fer: —Brrr!

Varen picar de peus i ja va estar. Després puguen amunt i cap a Intervenció. Troben l'interventor, el senyor Bosch.

—Què feu ací? Es que heu d'ésser interventor amb totes les situacions?

—Veuran, jo sóc funcionari... —Dones, fora d'ací; ara en serem nosaltres.

L'interventor no va voler intervenir en la discussió, però se'n anà a telefonar al senyor Moles.

El senyor Moles hi acudí. —Què passa? Qui sou vosaltres? —Som el Comitè de Salut Pública. I vos?

—Soc el governador general. Ja esteu marxant— ordenà el senyor Moles.

—Nosaltres? Ja! Hom vingut a prendre possessió.

El senyor Moles patia una afofona terrible i no volia discutir. Pensà un recurs:

—Si no marxeu, us faig lligar amb unes cauenes gruixudes així, com les dels vaixelles.

150 va haver de repetir l'amenaça; el Comitè va perdre la salut i es va perdre de vista.

EL NOM FA LA COSA

Quan, per l'aspecte de les coses, el diumenge de les eleccions a la tarda, varen saber a Acció Popular Catalana que la victòria... de les esquerres, era segura, varen ordenar al conserge i als joves de les Japs que no deixessin passar ningú, que els jefes (locals, és clar) conferenciaven.

Però arribà un afiliat al qual no se li podia privar el pas, i entrà. L'afiliat, en cerca del senyor Cirera (i Voltà), començà de voltar pel centre sense trobar ningú. A la diem-ne biblioteca, ningú; a la sala de Juntes, ningú; a la d'actes, ningú! No va dir res; els jefes no s'equivocaven mai, i se'n va anar.

El dia següent hi tornà; encara hi havia menys gent; és a dir, més ningú. Aleshores, una mica al·lucinat, anà a les oficines, provà d'obrir els fitxers, i s'obriren; provà d'obrir els calaixos, i s'obriren; mirà dins, i hi havia intacte tot l'armament! Déu meu, que passaria si els vencedors venien a fer un registre? Naturalment, no el feren ni el trobaren molt del bo que havia estat abandonat. Procurà tocar el que es podia, amagar l'altre, cercà els jefes o las jefes, però inútilment: els senyors Cirera, Jaumar, Jover Numell, Torrents, dijous no s'hi havien acostat encara; l'obliqua senyora Jaumar semblava una de las nines desaparecidas en estat avançada. Què havia passat?

Una de por que feia feresa. I és d'aleshores ençà que els cedites d'ací troben que el senyor Aznar comença d'ésser un gran home; els seus els havien fet una Acció Popular Catalana massa vistosa.

UN TRUC

Un radical que el dissabte assegurava que guanyarien les dretes, el diumenge a migdia es jugava deu duros amb en Santamaria a què guanyarien les esquerres.

Quan hagué guanyat els deu duros de compensació, li preguntaren com s'ho havia fet.

—Molt senzill; quan he anat a votar m'he trobat un conegut meu, que és faista, fent d'interventor. Vós aquí? li he preguntat. Sí, ja ho veieu; què hi farem? i vos, què?

—Sí, venia a votar; però no val la pena que em molesti; adéu, adéu.

UN ALTRE TRUC

Unes monges, a les sis de la tarda, passaven per davant d'un col·legi de Sant Martí; veieren un urbà i se li acostaren:

—Qui guanya? —Les esquerres.

—Ja ho sabem que guanyarien. —Sí? Com? —Posant les dretes en Lerroux en candidatura, era segur que havien de perdre.

Una carícia... que agrairà el vostre cutis, afaitant-vos amb Crema Cremaco.

PHILIPS
COMPTROL
LLARGS TERMINIS

Radio Discos Pelayo

I UN BEL

Fa quatre dies que a la Universitat es pegaven.

Ara ja cobren.

Els Consellers ja han arribat.

I l'aviador cubà Menéndez també.

Bé han trigat prou.

La selecció espanyola ha fet un paper d'estrassa.

L'alemanya l'ha fet de barba.

A Pontevedra han detingut l'emiliano.

Però ha resultat que només ha via sostret unes...

La rua ha estat un èxit que ha sorpres la mateixa empresa.

...dels cinemes.

L'Estadi estava atapeït.

Els jugadors espanyols també.

La U. V. E. prepara la cursa Jean Bouin.

No és cap anunci del paper de fumar Jean.

En canvi, així sí.

En Gil Robles està enamorat de l'Azaña.

En Lerroux tampoc.

El dia de la manifestació el senyor Moles estarà afònic.

Els de la manifestació també.

Els uns de cridar i l'altre de sentir cridar.

Ara comença una nova era de felicitat.

No cal donar-hi voltes...

...a l'era.

Les liquidacions que fa la Casa Bastida

Passeig de Gràcia, 18

permeten ara més que mai vestir per pocs diners, tota vegada que abandona a qualsevol preu totes les existències sobrants de la temporada d'hivern.

100.000 Abrics	des de	25	Pesetes
100.000 Vestits	"	15	"
100.000 Vestits de nen	"	5	"
100.000 Pantalons	"	5	"
100.000 Imperm., trinxeres i plomes	"	15	"
100.000 Camises	"	4	"
100.000 Pijames	"	5	"
100.000 Sueters	"	3	"
100.000 Mitjons fantasia	"	0'50	"

Amb les seccions de mida tant de Camiseria com de Sastreteria durant la liquidació els preus guardaran relació amb els anteriors.

Tenim una secció a mida ultraràpida que escollint el vestit o abric al matí el poden tenir llist a la tarda.

Tot i amb les rebaixes, obsequiem amb segells d'Estalvi Popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi.

El Be a les foguetes

LES ESTRENES

"Estrella de mitja nit" és un film detectivesc dintre l'estil d'aquell inolvidable "Sopar dels acusats" que fou una de les revelacions de la passada temporada.

En "Estrella de mitja nit" retrobem el millor William Powell: irònic, elegant, fred, intel·ligent, el seu joc d'escena és d'una falsa naturalitat tan reeixida que el film s'empassa com un caramel, encara que la intriga resulti una mica carregada i descosida.

L'espectador arriba a oblidar-se del problema policíac i no pensa en altra cosa que en el treball, ple d'humor i de gràcia, de William Powell i de Ginger-Rogers.

En resum: un film agradabilíssim.

URQUINAONA
Pròxim divendres dia 28
ESTRENA

através de la formentia
amb **W. Albach-Retty**
música de **FRANZ LEHAR**
Direcció: **W. TOURJANSKY**
producció **UFILMS**

Francis LEADERER
Frances DEE
LA ALEGRE MENTIRA

En canvi, "Vici i virtut", que donen al mateix programa de l'As-tòria és una d'aquelles flames moralitzadores que els públics que no som dels Estats Units, francament, no ens mereixem.

O és que potser també ens volen aplicar les sancions?

COLISEUM
FUGA APASIONADA
Miram **HOPKINS**

Tot el que el públic spera d'una comèdia. Música, Rialles, espectacle fascinator

"La Kermesse heroica" és una pintura flamenca, grossa, abundant, rica de carns i de color. Es

ASTORIA
L'elegant i inconfusible personalitat de l'actor idòl de Hollywood amb la famosa rossa tan admirada en "LA ALEGRE DIVORCIADA" i "ROBERTA"
William POWELL
Ginger ROGERS

EMOCIO REALITAT
INTERES INTRIGA
Un film Ràdio... Naturalment!

un gran film, en tota l'extensió de la paraula.

Un gran film, que sota una aparença ingènua i bon jan amaga una malícia de mil dimonis.

Jacques Feyder, el director, pot estar orgullós de la seva obra.

"La Kermesse heroica" honora el cinema francès.

Comprenem, de totes maneres, que aquesta pel·lícula hagi estat prohibida a Bèlgica.

Aneu-la a veure, i sabreu per què...

URQUINAONA

Altre gran triomf de **MARTA EGGERTH** en

Vida Mia!

amb **W. Albach-Retty**
música de **FRANZ LEHAR**
Direcció: **W. TOURJANSKY**
producció **UFILMS**

Altra vegada la parella Wallace Beery i Jackie Cooper, en un film melodramàtic ("Sanz de circ").

A cada nova pel·lícula Jackie Cooper es fa una mica més gran, el qual no vol pas dir que es faci més pesat.

Encara que, potser, ben mirat...

MARYLAND

Un esdeveniment artístic
Avui ESTRENA de la
superproducció
WARNER BROS.

Bella Adelina
per **IRENE DUNNE**
1.º Programa del
mes musical
MARYLAND

"Vida meua!" és una opereta de Franz Lehar interpretada per Marta Eggerth.

Els aficionats a les operetes de Marta Eggerth amb música de Franz Lehar faran bé d'anar a veure aquesta opereta de Franz Lehar interpretada per Marta Eggerth.

CATALUNYA

Per 1.ª vegada en la pantalla el gran actor còmic **CASIMIRO ORTAS** en

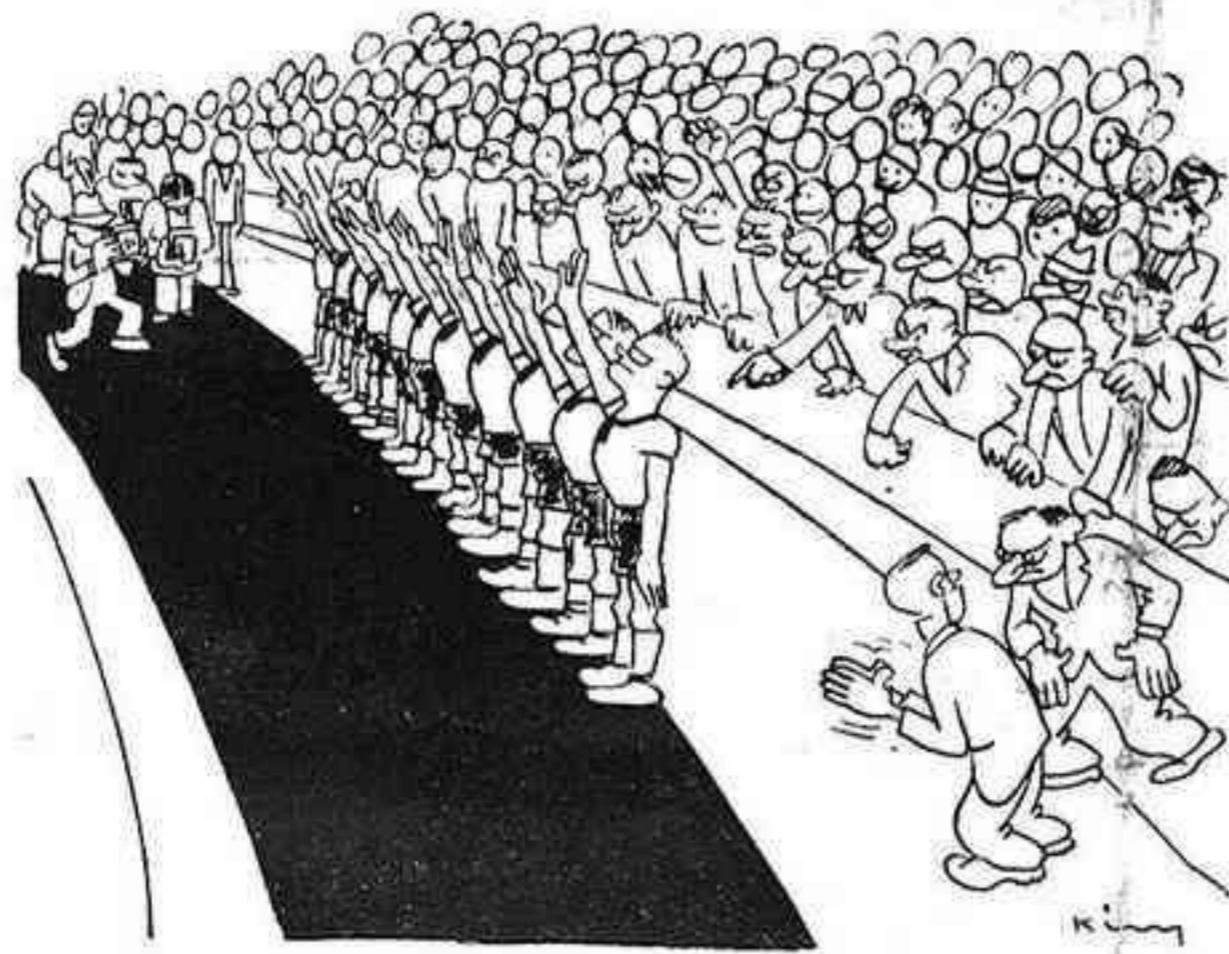
Aventura Oriental

amb **Aurora García Alonso**,
Anselmo Fernández, **La Yankee** i **Guerrita**.

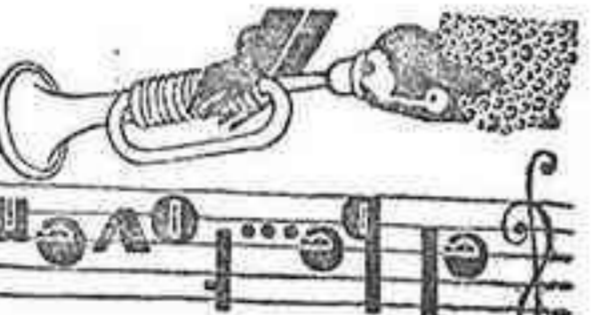
Una producció d'Ibèrica Films, distribuïda per **Buigas i Soler, S. L.**

La simpàtica pel·lícula!
Princesa per un mes, amb Sylvia Sydney i Cary Grant, és una comèdia de les que, ara com ara, els americans són els únics a posseir-ne el secret.

Quina quantitat de gràcia, de talent i de treball no hi ha en el fons d'aquestes obres tan lleugeres!

—Què aplaudiu?
—Aplaudixo els que xielen.

El mestre Pahissa encara no és sotsdirector de l'Escola Municipal de Música perquè en Millet no ha volgut que li donés possessió l'Ajuntament lligaire.

Tot és qüestió de nas.

El guitarrista Alfred Romea s'ha comprat un jazz.

Per por que el jazz acabi aixafant-li la guitarra.

El mestre Barberà ens diu que aviat, d'aquí uns vint anys més, sortirà el seu ja famós tractat d'harmonia.

Antoni Sala ha dit en un interviu publicat a *La Rambla* que... "segons el públic, deu tenir-se que interpretar les obres..."

Aquestes teories d'en Sala no ens han sorprès gens, ni tenen res de noves. Ja fa temps que a Barcelona l'Il·lustre director de l'Escola Municipal de Música ens serveix de tant en tant un siculent "Bach a la catalana".

Sbo.—Ja devia veure que va servir.

Crisòstem.—Poc apte per lectors no francesos.

La gata Félix.—Amb bisbes així es pot anar a tot arreu.

Tis.—La revista se'ns devia extraviar. Perdoneu.

Laura.—Sí, però no.

M. R.—Els tramvies les solen fer molt aquestes coses.

S.—No fa per nosaltres.

Piurrires.—Ja vàrem fer una cosa semblant.

Badoglio.—Rebut fora de temps.

Clau.—Amb el temps ho fareu bé.

X. X. P.—Ho heu provat de no escriure?

F. E. Peiró.—Arribaren amb retard considerable.

J. Rosselló.—Bona ovella!

Estragués.—No estan gens malament, però arribaren tard.

Darlist.—Bones ovelles!

GRANJA ROYAL
Tots els dies
Tes i sortides de Teatre
Amenitzats per les Formidables orquestres
CRAZY BOYS
amb la simpàtica Star
LYBIA DIMAS
i
Els Miures de Sobrè
de 10 a 12 nit
Concerts Toldrà

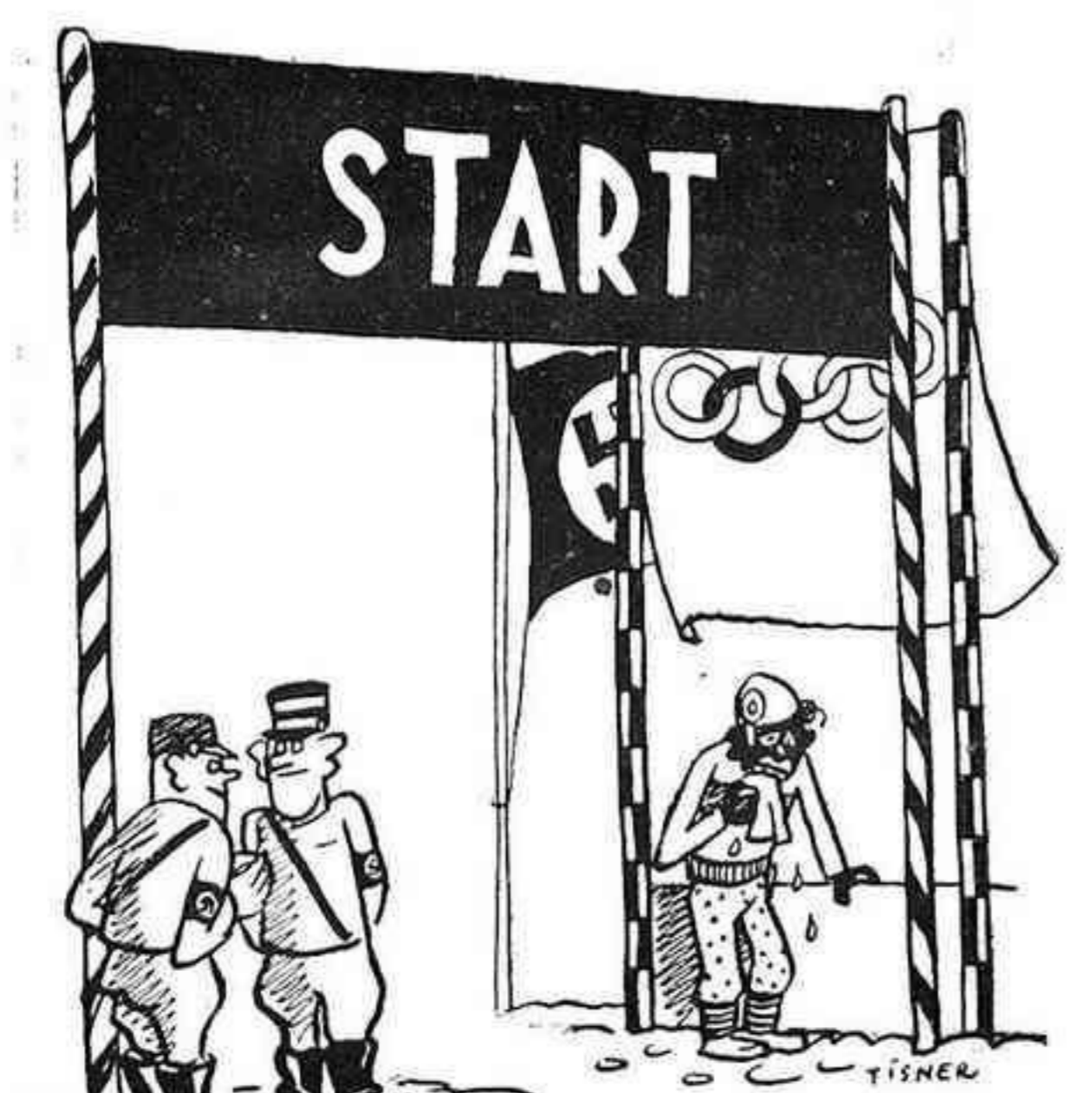
Sala Parés
EXPOSICIO DE PINTURA
PLANAS - DORIA

EL SR. PICH I ELS PAGESOS
Quan el senyor Pich i Pon era el senyor Pich i Pon i Governador general de Catalunya, va descobrir que al poble se li ha de parlar d'una manera directa dels assumptes que li interessin, i va descobrir que li interessin moltes més coses del que sembla.

—Dirieu que les coses de la higiene no interessin al poble? Doncs ja ho crec que li interessin, Miureu; en els meus viatges dels diumenges ho he vist i ho he palpat. Els parles i veus que s'hi interessin i els agrada escoltar-te. Ara mateix, diumenge vaig anar a Granollers i els vaig donar una conferència sobre la Higiene i la Sanitat i que s'ha de gastar aigua i tot això. Dirieu que no ho entenien? Doncs vegeu; dimarts hi vaig enviar el viatjant a vendre dues-centes bombes. Ara veu si no ho entenien. I els diuen pagesos.

PUBLICI GINEMA
Passatge de Gràcia, 57
Telèfon número 7998
Sessió continua 3 tardes a 1 matí
Selent 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

—Què té?
—No l'han deixat participar a l'Olimpiada Blanca!

EL BE...RNAT AMETGE

EL CLUB DELS NOVELLISTES PRESENTA LES BASES

Tal com nosaltres sempre havíem imaginat, malgrat certes ironies de diaris poc seriosos com *El Correo Catalán*, i de publicacions de significat caràcter culinari, com *La voz de la cocina* i *Lo tec i la teca*, s'ha pogut comprovar, amb una riquesa de detalls que ja voldria per a ella *Acció Popular*, que el "Club dels Novel·listes" ha estat creat per quelcom més que per a organitzar sopar i airejar "smokings", tal com els novel·listes del *segon team* havien tingut interès a fer córrer amb aquella malignitat i enveja que caracteritza totes les mitjanes del país.

El BE NEGRE, que com a bon noctàmbul sempre s'ha complagut a vetllar per la puresa d'aquelles institucions que si més no apareixien avalades amb el precinte nostrat i sota la celofana prestigiosa de l'autèntica literatura, es complau a oferir avui als seus lectors, com a resposta a qualsevol insidiosa que a propòsit dels més eminents novel·listes catalans s'intentés propagar, les Bases que el "Club dels Novel·listes" dintre pocs dies farà públiques per mitjà de la premsa de tots els matisos. Són tal com segueixen:

I. El "Club dels Novel·listes", tal com el seu nom indica, estarà integrat exclusivament per novel·listes d'ambdós sexes, mullers i marits respectivament compesos.

II. El "Club" organitzarà tots els dinars i sopars que les circumstàncies exigeixin, durant el transcurs dels quals no serà tolerat censurar la tasca novel·listica dels companys de taula, però sí la dels companys que seguin a l'altra banda.

III. Els novel·listes del "Club", durant els sopars, vigilaran de no tacar-se la corbata, no refusaran el caviar i no utilitzaran en cap ocasió els escudrants, incorreccions aquestes que, tota vegada que els novel·listes no les toleren en els seus protagonistes, tampoc no és lícit que ells les cometin.

IV. A l'hora dels parlaments està terminantment prohibit de llegir cap capítol de novel·la ni dir penjaments del jurat del Premi Crexells.

V. Tots els socis tenen dret a intitular llurs novel·les en la forma que més els plagi, si bé es concedeix en exclusiva al senyor Carles Soldevila el dret de batejar-les amb noms propis femenins: Fanny, Eva, Valentina, etc., etc.

VI. A manera d'apartat, i com a excepció de l'article anterior, el senyor Carles Soldevila (segons document privat que poseeix el "Club"), autoritza l'ús—en concepte de títol de novel·la—dels noms femenins següents: Gudemara, Eufràsia, Eustàquia, Cirila, Renigia i altres de tipus semblant.

VII. Als socis del "Club" que optin per les novel·les de caire humorístic, els serà terminantment prohibit fer ús dels següents tòpics:

- a) L'escena de la reunió espiritualista.
- b) La tragèdia del senyor que s'equivoca de pis.
- c) El truc del presidari que retorna a la presó fastiguejat del món.
- d) El truc del mort que no era mort i ressuscita.
- e) Etc., etc.

VIII. El tema oficial pels socis del "Club dels Novel·listes"—en la vida literària, s'entén—serà el de l'adulteri i res més que el de l'adulteri.

IX. Als socis del "Club" que optin per les novel·les de caire rosa els seran exigides les escenes següents:

- a) L'aparició del bon noi—fill de pares modestos.
- b) Els encisos del paisatge i l'aroma de les florestes dels prats relacionat amb dos cors que s'estimen.
- c) El petó a la mà.
- d) El petó a l'altra mà.
- e) Casament i capítol final amb cant a la maternitat.

X. El soci que publicui una novel·la original serà nomenat *ipso facto* president del "Club" i rebrà l'homenatge dels seus companys en forma de sopar a raó de tants plats com edicions hagi obtingut la novel·la que proceixi la preciosa qualitat més amunt citada.

Barcelona, hivern del 1936.
(Hi ha un segell Pro-Injància i aquell segell de destinació que caracteritza tots els manifestos i bases literàries.)

REPOSICIO D'AJUNTAMENTS
El governador: —Uf! Estic cansat de tant reposar!

El milió i mig d'afusellaments

(Ve de la primera pàgina.)
LA REVOLUCIO EN MARXA

Sortirem aclaparats per la responsabilitat de la missió que se'ns conferia i ens n'anàrem a l'Administració de *La Veu*.

—Un exemplar del 4 de febrer?
—Tingui.
—Ja és bo?
—No, com tots.
—Volem dir autèntic, perquè és de molta responsabilitat.
—Si és així, ja pot pujar-ni a peus.

Agafarem el número i llegirem el programa que havíem de portar a la pràctica:

"Una estadística que no pot ésser contradita. Més d'un milió i mig d'afusellaments. Després del pacte electoral amb els socialistes i els comunistes, les esquerres burgeses són presonerades dels qui voldrien fer el mateix a Espanya."

I en un quadre d'honor:

"A continuació publicuem una estadística que no podrà ésser negada per ningú."

Es l'estadística dels afusellaments que feu a Rússia el "terror vermell" des de l'acabament de la revolució de l'any 1917 fins a l'any 1923.

- En aquest període foren afusellats:
- 25 bisbes.
  - 1.215 eclesiàstics.
  - 6.575 mestres.
  - 8.800 metges.
  - 54.850 oficials.
  - 260.000 homes de tropa.
  - 10.500 agents de policia.
  - 48.000 polítics.
  - 19.250 funcionaris.
  - 344.250 intel·lectuals.
  - 815.000 pagesos.
  - 192.000 obrers."

Llegit això, ens vàrem dir: Ordres són ordres, i si són de Moscou, més ordres encara. A la feina!

LA TECNICA

I ens hi vàrem posar el mateix divendres. Primer, però, calia estudiar la tècnica dels afusellaments, per poder fer-los el més ràpidament possible i aviat vàrem tenir-ho resolt. Bisbes, eclesiàstics i mestres, es ven que eren afusellats per peces soltes o, tot el més, de cinc en cinc; els metges, de cent en cent; els oficials, de deu en deu,

els homes de tropa de mil en mil, els agents de policia de cent en cent, els polítics rasons de mil en mil; els funcionaris de deu en deu, com els intel·lectuals; els pagesos de mil en mil, com els obrers.

D'aquesta manera l'operació quedava molt simplificada.

Calia, aleshores, trobar un indret apropiat. Un contracte amb la indústria vigatana de llonganisses fou cosa de poques taules; només calia adaptar la indústria a les noves necessitats. Dissabte al matí, estava ja tot preparat, i dissabte a la tarda començaren les dificultats, no pas a causa de la setmana anglesa, com hom podria pensar, sinó del poc temps disponible i de la dificultat de trobar en el mercat partides tan considerables de matèria prima i mà d'obra suficientment apta.

LA MA D'OBRA

Trobar operaris que, sense entrenament previ, es poguessin lluirar a aquesta feina, era cosa difícilíssima. Afortunadament, però, es trobarem de nou entrenats en les seves professions habituals perquè els poguéssim encarregar amb tota la confiança una feina de tant compromís i tan delicada. La dificultat principal es trobava en la recerca dels qui havien de passar per les armes, perquè, és clar, nosaltres no coneixem prou els gremis per triar. Com, però, que la cosa corria pressa, vàrem decidir anar a consultar persones conegudes de cada estament assenyalat per *La Veu* als agents de Moscou.

"I vàrem creure que havíem de tenir una atenció especial per al bisbe, el doctor Iurita, la nostra particular i il·lustríssima amabat.

Naturalment, li oferírem el primer lloc perquè pogués donar l'exemple.

—Sí, veinticinco obispos — ens contestà amable—. Ya sé, ya sé que éstos son los designios de la Divina Providencia en combinacion con Moscou. Pero no cuentan conmigo para encabezar la lista. He trabajado demasiado por el triunfo de las izquierdas, para que se me paguen así mis desvelos. Si tengo que hacer algo, da de ser como ejecutor de los Altos Designios. Podría darles una lista... que ya, ya. Si me dejan suprimir a veinticinco del es-

Dr. CASASA BLENORRAGIA AGUDA i CRONICA, GUARIMENT TOTAL - SIFILIS PELL-LLAGUES DE LES CAMES
Tallers, 29 entresol de 11 a 1 i de 5 a 8 PREUS ECONOMICS

HOME A L'AIGUA!
—Els suros! Els suros!!

calafón, empenzando por ese Vidal i Barraquer, luego a Papa.

Naturalment, ens el quedàrem. Ell mateix ens donà la llista dels 1.215 eclesiàstics. Tots havien votat per les Esquerreres.

En un santiamén els liquidà tots perquè, com a bon bisbe, treballava amb la mà dreta i amb l'esquerra, com diuen *Els Segadors*.

La supressió dels 6.575 mestres fou cosa més difícil, però també la vàrem resoldre. Era qüestió de pensar-hi, nomes, com si diguéssim l'ou de Codolà; foren les baixes particulars de la famosa Batalla de l'Escola.

La selecció dels metges (8.800), la vàrem fer a ull, com si diguéssim en bloc, reservant, és clar, els executors, entre els quals no cal dir que elegirem el doctor Huguet i el doctor Vivanco, entre altres. Els oficials, homes de tropa, agents de policia i policies han estat cosa fàcil. N'hi ha hagut prou amb una proclama perquè tots es sacrificassin per Moscou; i amb unes ordres concretes dels seus superiors jeràrquics.

Vingueren després els 19.850 funcionaris. Per aconseguir-los vàrem anar a veure el senyor Lerroux i ell ens va facilitar tot el que li quedava a Espanya del seu partit. Les restes mortals de necessitat, com si diguéssim.

Una tasca veritablement difícil fou la de trobar els 344.250 intel·lectuals. Com que en l'estadística de *La Veu* no es precisava i, d'altra banda, no parlava d'afusellament d'advocats, polítics, autors dramàtics i músics, ni d'analfabets, vàrem pensar, a l'últim, que tots ells hi eren inclosos. El senyor Cambó, entre altres donatius importants, ens féu el dels senyors Valls i Taverner i Tries de Bes, i ens volia també donar el doctor Irurita. Vàrem haver de fer-li notar que havia estat nomenat executor. El senyor Duran i Ventosa ens indicà amablement el nom del senyor Manuel Lluquet.

Pel que fa als obrers i als pagesos, la tasca fou senzilla. Els senyors Cibera i Voltà i Gil Robles ens donaren una llista completíssima.

HEM QUEDAT BE AMB MOSCOU

Aquesta senzilla frase és, com el lector podrà comprendre, plena de significat. Nosaltres i els nostres auxiliars hem quedat delicadament bé amb Moscou. Un milió i mig de ciutadans han passat a millor vida per mitjà de l'afusellament. Per portar l'operació a cap, els senyors Gastó A. (Ah!) Màntua, A.ons Roure, Francesc Preres, Miquel Capdevila, els mestres Guerrero, Penella i altres, han ensenyat d'afusellar a la resta de l'equip d'execució. La fabrica de llonganisses de Vic ha agafat un tren de mil dimonis sota la direcció del doctor Irurita, que ha ensenyat de quina manera tan senzilla es poden fabricar bisbes amb tota mena de carn.

I TAMBE HEM QUEDAT BE AMB "LA VEU"

I també hem quedat bé amb *La Veu*, perquè en la seva llista no hi posava cap aristòcrata, ni cap fabricant, ni cap capitalista, ni cap banquer, ni cap Consell d'Administració, i nosaltres li hem respectat aquesta delicada atenció.

Ara esperem l'or de Moscou. Si no ve, creiem que *La Veu* farà honor al compromís.

La *Crema* d'afaitar *Cremauco*, us permetrà afaitar-vos a diari... Proveu-la!!

—Finalment ha trobat els companys de candidatura que li corresponen!

Heu-vos-el aci!
El comunisme a Espanya

En un número del *Daily Mail* que ha arribat a les nostres mans, hi hem pogut llegir, gràcies al senyor Berlitz, a primera plana i amb uns titulars de banda a banda, que s'havia declarat el comunisme a Espanya, que a la Plaça de Catalunya, la guàrdia, passada als comunistes, disparava contra els propietaris, que el Comissari del Poble de Catalunya era el senyor "Suner" i que s'havia encarregat del Govern el jefe dels comunistes espanyols senyor "Azana".

Justament estranyats d'aquesta informació, ens posarem immediatament en moviment, per mirar d'esbrinar que podia haver-hi de cert en tot això.
Anàrem a veure el senyor Gaziel, que com a director del diari més ben informat del món ens podria facilitar les dades que cercàvem.
—Tot just hagué sentit la nostra pregunta, saltà de la cadira i anà a parlar sobre la taula de ministre sense carter del seu despatx.
—Què diu? Que s'ha declarat el comunisme? Ho veu, home, jo ja ho havia dit, Esperó, que vaig a fer un article d'aquells meus...
Però li pararem els peus i li preguntàrem que en sabia de tot allò que diu el *Daily Mail*.
—El *Daily Mail* ho ha dit?
Així és veritat. El *Daily Mail* és el diari més seriós i més ben informat de la creació, naturalment, llevat de *La Vanguardia*. I, escolteu, diu si hi ha hagut molts morts?
—Home, perquè ho diuen?
—Res, per les esqueles, sabeu? Hom ha d'estar en tot.

¿Voleu anar a l'Infern en quinze dies?

La revista catòlica *Sol Terrae* ha publicat una llista comentada de les revistes gràfiques que no es poden llegir sense perill d'anar a l'Infern. Les *hojas dominicales* de Barcelona l'han reproduïda i com que a nosaltres, en això de salvar ànimes ningú no ens passa la mà per la cara, també la volem publicar: **Juicio de las principales revistas gráficas**

A. B. C. — Diari madrileño de enorme circulación: en materia religiosa, es católico, pero tibio; gráficamente, exhibe con demasiada frecuencia fotografías inadmisibles.
AHOKA. — Diari madrileño de bastante circulación: en materia religiosa, indejido; gráficamente, escandaloso en muchísimas fotografías; es el introductor en España de los corruptores *Concursos de Belleza*; admite anuncios inmorales.
BARTOLO. — Revista totalmente inadmissible.
AS. — Semanario deportivo madrileño: abusa del desnudo masculino y femenino.
BLANCO Y NEGRO. — Semanario madrileño; muy libre en fotografías y anuncios, algunos francamente escandalosos.
CAMPEON. — Semanario deportivo madrileño; desnudista como el anterior.
CINEGRAMAS. — Semanario madrileño; cultiva exclusivamente la cinematografía con grabados muy provocativos.
CINELANDIA. — Revista llena de exhibiciones desnudistas.
CINE VARIEDADES. — Revista semejante a la anterior.
CIUDAD. — Revista madrileña; bastante libre, a veces, con anuncios y grabados.
CRONICA. — Semanario madrileño; cultiva sistemáticamente el desnudo femenino.
ELLO. — Revista pornográfica.
ESTAMPA. — Semanario madrileño, frecuentemente deshonesto en sus exhibiciones fotográficas y en algunos artículos.
FILMS SELECTOS. — Semanario madrileño cinematográfico de Barcelona con fotografías escandalosas.
GONG. — Revista madrileña; es sencillamente verde.
MUNDO GRAFICO. — Semanario madrileño; admite, aunque no por sistema, fotografías y anuncios inmorales.
POPULAR FILM. — Revista parecida a Cinelandia.
SALUD. — Revista madrileña de medicina popular, con exhibiciones desnudistas inadmisibles.
TARARI. — Revista de espectáculos, moralmente reprobada en absoluto.
En vista d'això, degudament autoritzats per l'autoritat eclesiàstica, ens permetem aconsellar als catòlics l'única lectura sana i abundant que en tal dia com avui es pot trobar pels millors establiments.
Uns referim al Justí de Telefons, encara que, ben mirat, s'hi troben algunes adreces que no ens atreviríem a recomanar.

Una solució

Divendres passat el senyor Gaziel començava el seu article de *La Vanguardia*, "El dilema de Espanya", amb la següent frase: *Nunca como ahora quisiera yo que mi pluma fuese clara como el cristal y firme como el diamante.*
Si amb aquesta ploma escriu amb tinta incolora com l'aigua, podrà dir que sempre té raó i que ell ja havia escrit el que passaria i no s'hauria d'esperar a que succeís per descobrir-ho, com ara.

—I mireu si són dolents, que arà governaran millor que nosaltres!

**Carta de Castelló de la Plana
L'enterrament del partit radical**

L'ambient polític a Castelló es troba carregadíssim. Hom no pot donar un pas sense topar amb un comentarista apassionat que intenti descriure, amb la meticulositat que les circumstàncies exigeixen, el resultat electoral i les conseqüències que hom confia hauran de derivar-se'n.

Es parla de política al cafè; a la barberia; al carrer; a les botigues; als casinos; a les fàbriques; sota l'ombra dels tarongers; als masets... a tot arreu, en una paraula.

Només els cira-botes s'abstenen de parlar-ne i, encara, perquè en aquest país aquest servei està exclusivament a mans dels muts.

La campanya electoral per aquesta terra ha adquirit un to menys greu que a Catalunya. El valencià, adhuc quan vol fer política, respira aquell aire festiu i fàcili que els catalans només acceptem en un ambient de fontada.

A Villarreal—a cinc quilòmetres de Castelló—durant els dies de la campanya electoral han circulat els impresos de propaganda més graciosament descordats que mai s'hagin pogut imaginar els tècnics en la matèria. Sense anar més lluny citarem el cas d'aquell cartell que resava literalment així:
*Contra la tos,
Contra el reumatismo.
¡Votad las derechas!*

El front valencià de dretes, després de llegir això no és estrany que arribés en alguns moments a perdre aquella moral que durant quaranta anys (rieu-vos dels trenta anys de catalanisme de la "Lliga") ha constituït la seva característica més acusada.

El lerrouxisme ha mort. Això ho sap tothom i ningú no se n'estranya. El que ja costa més de creure i acceptar com a article de fe és l'ensorrada de Lerroux aquí a Castelló, ciutat que ha estat l'exponent del radicalisme integral fins a darrera hora, o sigui fins al 16 de febrer.

¡REUMATICOS!
Cara radical (I aci el nom del producte, el nom del qual no fa el cas.)
I bé; als pocs minuts d'haver estat col·locats aquests anuncis, el redactat dels mateixos ja apareixia rectificat en la forma següent:
¡REUMATICOS!
¡Cuca strapello!
Quan els vells radicals se'n sabentaren cuitaren a fer un minut de silenci a la memòria del líder.

La campanya electoral portada a terme pels radicals en aquesta ciutat ha estat d'una gran magnitud. Es pot dir que no s'hi estalvià res i que des del manifest, fins a l'article periodístic, passant pel "miting" més sensacional no es deixà res per verd. Per si això no hagués estat suficient, *Don Ale* fou convidat de prendre part en el "miting" monstre del Teatre Principal que és on solen celebrar-se els actes polítics d'aquesta significació. L'èxit de públic no defraudà pas els organitzadors. S'arribà a poder emprar la frase — tan apreciada pels cronistes de "miting" — de que "foren nombrosos els assistents a l'acte que hagueren d'escoltar les paraules del "caudillo" des dels passadissos i altres dependències del local".

Quan Lerroux s'aixecà a parlar l'ovació fou eixordadora. Un cop fet el silenci i enmig de l'emocionat ambient de la sala una interrupció mordaç sorgí d'entre l'auditori. Només així:
—Va hola!

Els elements del *Círculo Mercantil Industrial* de Castelló perduren els colors, com si tament els haguessin acabat de pronosticar una gelada general de taronja, i es varen considerar literalment veu-cuts.

Feia quaranta anys que al balcó del partit radical de Castelló, després de conegut el resultat de les eleccions hi onejava triumfalment una bandera.

Aquest any (16 febrer del 1936) la bandera ofuscada dels radicals s'ha vist obligada a quedar-se a casa, a no limitar-se a altres exhibicions que a la de decorar les rànies dependències de secretaria.

Es el que diu, adagi: a cada porc li arriba el seu Sant Martí. M. A. Castelló de la Plana, febrer 1936.

LA REGLA SUSPESA

TORNARA RAPIDAMENT I SENSE PERILL AMB

Perles FEMI

Únic producte d'acció segura per al fi que ha estat creat
REBUTGEU IMITACIONS QUE APROFITEN LA FAMA
D'AQUEST CELEBRE PRODUCTE-VENDA A FARCIES.

PERLAS FEMI
RECUPERÉLAS

*—¡o vale molt.
—Ah, sí?
—M'ho han assegurat.*

orelles escarriades

EL RITME ACCELERAT

D'un anunci electoral del Front d'Ordre que publicava *EL Noticiero* del 6 de febrer:
L'any 1934 van fer-se a Barcelona únicament 554 cases noves.
L'any 1936 s'han fet 1.536 cases noves.

A la data que sortí l'anunci resultat, doncs, que s'havien edificat en el que va d'any dues cases per hora.

ESTRANY ACCIDENT

Una notícia de València, a *La Vanguardia* del dia 11:
El tranvia, a causa de hallarse la vía mojada por la lluvia, intento parar y al no responder los frenos, toda vez que las ruedas patinaban, quedó sobre los rieles.
Es el que solen fer els tramvies, fins quan no ha plogut.

ELS OPTIMISTES

El Noticiero del dia 17, en la informació de les eleccions a Barcelona, diu:
Otra incidencia registrada, aunque de muy escasa importancia, fue la rotura involuntaria de algunos colegios, antes de empezar la votación.
La ruptura d'un col·legi, encara que sigui involuntària, no deixa d'ésser important.

BISBES I ARQUEBISBES

Un títol de *La Humanitat* del divendres:

UNANIMITAT PERILLOSA

Madrid, 21 (urgent). — La Diputació Permanent de les Corts s'ha reunit, després de molt insistir per fer-ho, per tal de votar l'amnistia. Entre els diputats de les dretes hi ha gran malestar per haver estat votada per unanimitat, ja que creuen que el fet d'haver votat a favor els representants de les esquerres ha estat un veritable sabotatge a l'honor de reconciliació de les dretes. Es creu que la cosa tindrà conseqüències. —Corresponsal.

**L'assegurança de Gil Robles
L'exemple és imitat per altres polítics**

Havent llegit als diaris que el senyor Gil Robles havia estat assegurat en dos milions pel seu partit, hem anat a la Companyia d'Assurances que havia fet l'operació per veure si en podia donar detalls.

El director ens ha rebut immediatament després de fer-nos esperar dues hores i vint-i-cinc minuts, i ens ha dit:
—Es una operació molt fàcil. La Ceda volia tenir segur el seu jefe i per aconseguir-ho el va assegurar per dos milions de pessetes. Si el perdia com a jefe, el partit cobrava els dos milions, si la senyora Gil Robles el perdia com a Pepe, els cobrava ella.

—I ara qui els cobrarà?
—Ningú, perquè s'ha perdut com a papa i, contra aquest risc que, com es veu, era el més gros, ningú no l'havia assegurat.

—Ha fet la seva Companyia altres operacions per l'estil?
—Ja ho crec; teníem assegurat don Atóns contra el destronament; Sanjurjo, contra el 10 d'agost; el senyor Portela; el senyor Cambó es va assegurar contra les Chades després d'allò dels Suro; però, veu? És desgraciad, perquè ara no estava assegurat contra els senyors Valls i Taverner i Tries de Bes, que són uns altres Suro. Aquests darrers dies hem assegurat el senyor Cibera i Voltà contra l'Institut de Sant Isidre.

—Així, ho asseguraven tot?
—Oh, no! Per exemple, don Alejandro es volia assegurar i nosaltres no n'hem volgut donar ni cinc cèntims. També es volia assegurar l'Emiliano.

—I l'han assegurat?
—Ofertem assegurar-lo amb cordes, però s'ha esmunyit com una anguila. Hem perdut un negoci, però això ens ha donat una idea per fer-nos milionaris. Una assegurança que tothom la voldrà.

—Deu ésser molt complicat això?
—Oh, no! Molt senzill, assegurar els espanyols i els estrangers contra l'Emiliano. Com que és un risc fatal com la mort... Li faig una polissa?

MERCAT DE OCASIONS

Compra-Venda-Canvi
de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414-Tel. 30422

Heu provat la nova creació Cremauco... Es la crema d'afaitar més perfecta.

*—I què poc ha resistit!
—Es que la teulada era d'Irurita.*